

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Tomus ...**

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1652-1663**

10. De Materia Voti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80586](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80586)

Secl. I. De Precepto II. Recept. Sentent. 112

pro ut est in vouentis intentione. Laym. l. 4. tract. 4. ca. 1. num. 5. Suar l. 1. de voto. c. 11. Sanch. l. 4. sum. cap. 1. num. 4. Excipio votum professionis solemnis, quod instat matrimonij carnalis ob nullum errorem ad substantiam rei promissæ non pertinentem, infirmatur. Idem dixerim de votis simplicibus Societatis Iesu, quippe per quæ veri Religiosi constituimur, & quasi spirituale cum Christo Domino matrimonium contrahimus, ut Santius citatus edocuit.

61 Tertia diffinitionis particula *Deo facta* significat, votum, si propriè sit loquendum, soli Deo fieri, cum sit actus latriæ, suæ Religionis, qua solùm Deū colimus. Quod si passim apud Doctores legas Sanctis, seu beatis in cælo vota nuncupari: duobus id modis expoluerim. Primò ad eum modum quo dici etiam solet, Tempia & altaria sanctis dedicari: quia Deo dicantur in honorem, seu memoriam sanctorum. Secundo promissio immediatè ipsi Sancto fieri potest ad honorem eius, & testificationem gloriæ, ac beatitudinis ipsius: tunc verò talis promissio sacra quidem est, & ad Dei cultum ordinata: sed non est propriè votum neque elicitive à virtutè Religionis, sed dulci, suæ obseruantie. Suar l. 1. de voto. c. 16. m. 9. & 17. Vbi addit, in quibusdam Religionibus dici: *Voueo Deo, B. Mariæ, & Sanctis*. Quod quidem eum sensum habere crediderim: Voueo Deo coram B. Virgine, & sanctis tanquam testibus, & aduocatis. Quarta demum diffinitionis particula, *De meliori bono*, materiam voti significat, de quo mox differemus.

CAPVT X.

De Materia voti.

62 **M**ateria nominè intelligo remotè res ipsas, quas ob honorem Dei nos facturos, aut omisso promittimus, proximè verò ipsam nostram operationem, seu omissionem Deo promissam: v. gr. Voueo, me elemosynam largitum, ieiunaturum, non blasphematurum. Triplicem conditionem ad materiam voti requiri affirmo. Prima est, ut posita sit in vouentis potestate. Vnde colligò, factum alienū voueri non posse. Quia in vouentis potestate non est. Nec factum moraliter impossibile naturaliter. Quare irritum est votum nunquam venialiter delinquendi ob moralem eius impossibilitatem.

63 Secunda est, ut materia voti sit opus moraliter bonum. Quare opus seu diuina seu humana lege prohibitum, non potest cadere sub votum. Quia cum homini sit illicitum, Deo autem ingratum, non est capax promissionis, seu obligationis: ac consequenter nullum est votum rei malæ. Tolet. l. 4. c. 17. n. 1. Quærit autem, quale peccatum sit, rem malam Deo vouere: Dupliciter delinquit is, qui rem malam Deo vouet, proposito exequendi: videlicet, nõ tantum contrà iusticiam, aliã nve virtutem, cui opus promissum secundum se aduersatur, sed etiam contrà Religionem: & quidem mortaliter, si peccatum mortale Deo quis promittat, se patratum: venialiter verò, si veniale. Syluest. v. votum. q. 4. Sotus de iust. l. 1. q. 1. art. 3. Mascob. & Mend. Theol. Moral. To. 1. p.

na 10. 1. sum. c. 94. contr. 1. Tolet. citat. Caiet. v. Votum. art. 2. Armil ibi, num. 1. Less. l. 1. cap. 40. num. 37. Sanch l. 4. sum. c. 6. n. 9. Hi tamen excipiunt, si quis peccatum veniale Deo promittat, quasi ipsi placeat, & acceptum sit; fore hanc irrisumem Dei, & peccatum blasphemie mortalis.

Finis quidem est, vna ex præcipuis circumstantiis, quæ votum assolent vitare: Alius autem est finis rei promissæ, alius verò ipsius vouentis. Prioris prauitas, cum se teneat ex parte obiecti, vitat materiam voti, & consequenter ipsum votum. Non sic prauitas finis posterioris votum infirmat. Quia tenens se duntaxat ex parte voluntatis, quam ad vouendum impellit, ipsam voti materiam, & reliqua substantialia, bona, & integra relinquit. Exemplum exhibeo: si aliquis vouit, se elemosynam daturum ad vanam gloriam captandam, ita ut elemosynæ largitio faciendæ, & vanæ gloriæ causa: nulla oritur obligatio voti. Quia malum est, elemosynam impertire causa iactantiæ. Qui autem gloriæ aucupandæ gratia coram aliis vouit, se elemosynam largitum, is rem bonam vouit, quamvis malè: idcircoque voti religione teneatur. Layman l. 4. tract. 4. cap. 2. num. 1. Caiet. l. 2. quest. 88. art. 2.

Opus ex se indifferens non potest esse materia voti, nisi bono, & congruo fine cohaerescat. Quia tale opus in indiuiduo hoc ipso malum est: nam otiosum, & sine debito destitutum. Deinde etsi actum indifferenter in indiuiduo malum non esse: quia tamen vanus, & inutilis est, ideo votum de huiusmodi operè deridendum potius, quam seruandum. Vnde irrita sunt vota non nendi, die Sabbati in Deiparæ honorem. Non vescendi capite bouino in honorem D. Ioannis Baptistæ decollati: Non comedendi in festo S. Laurentij carnes assas; si interim vouenti facultas relinquatur aliis feruilibus operibus eodem die se occupandi, vel aliis carnibus vescendi. D. Antonin part. 2. tit. 11. cap. 2. §. 4. Angel v. Votum. §. 5. Caietan. 2. q. 8. art. 1. Medi. l. 1. in finit. cap. 14. §. 6. Nauar. sum. cap. 12. num. 28 & 37. Tolet. l. 4. cap. 17. num. 14. Sanch. l. 4. sum. c. 7. num. 6. Azor. l. 1. cap. 14. quest. 5. Certè eiusmodi abstinentiæ ad Diuos honorandos congruæ non sunt, sed potius superstitiosæ.

Opera bona, quæ sub præcepto sunt, possunt esse materia voti. Quia cum necessitas præcepti non est simpliciter dicta, sed solum ex suppositione finis, si homo à peccato declinare, vel animæ salutem seruare aut consequi velit: ac proinde voluntas simpliciter libera maneat, ad opus faciendum, vel omittendum: poterit ea magis determinari, & obligari per votum. Si quidem nihil obstat rem eandem ex diuersis obligationum capitibus esse debitam: & debitorem: pluribus ac diuersis vinculis adstringi. D. Thom. 2. 2. quest. 85. artic. 2. in corpo. Laym. l. 4. tractat. 4. capite 2. numero 9. & alij communiter.

Votum rei bonæ, sed propter finem temporalem seu indifferenter non est validum si finis omnino indifferens sit ipsius rei promissæ, principalis, ac totalis: verbi gratia si quis

64 Finis est omnis ex præcipuis circumstantiis, quæ votum assolent vitare: Alius autem est finis rei promissæ, alius verò ipsius vouentis.

65 Opera bona aliis præcepta possunt esse voti materia.

66 Votum rei bonæ, sed propter finem

K 3 voueat

temporalem,
seu indiffe-
rentem non
est valitum.

voueatur, se ieiunaturum, ut sumptibus parcat, nullum alium finem iustum spectans. Quia cum in moralibus species rei sumatur à fine: idem si finis rei promissus sit indifferens, totus actus ex obiecto indifferens erit, adeoque inepta materia voti. Sin autem aliquis rem bonam, verbi gratia eleemosynam, aut ieiunium voueat, tanquam medium, ut à Deo impetret rem temporalem, seu indifferentem, verbi gratia officium honorificum praedius matrimonium, vel in gratiarum actionem. Si obtinuerit: voto obligabitur. Quia hæc à Deo tanquam eorum auctore petere, vel pro impetratis gratias agere, bonum est, & honestum. Angel. v. *Votum* §. 4. Sylvest. v. *Votum* 1. quest. 4. Sanch. l. 4. sum. cap. 7. num. 2. 5.

67
Tertia condi-
tio voti, ut
sit de meliori
bono.

Tertia conditio est, ut materia voti sit opus melius, quam oppositum. Quia cum Deo, cuius voluntas sanctificatio nostra est 1. *Thesal.* 4. magis placeat opus, quod maius, & melius, quam eius oppositum: sequitur, Deo placitum, seu acceptum non esse, si homo se obliget ad faciendum minus: hoc enim ipso se obligat ad omittendum oppositum, quod melius est, & Deo magis placitum. Quare talis obligatio, aut promissio Deo accepta non est. D. Thom. 2. 2. q. 88. a. 2. Laym. l. 1. tr. 4. c. 2. n. 1. addens, validum esse votum quasi conditionale: Si lusero sine rixa & fraude voueo me lusurum. Si comedero, temperate comesturum est. Quia talia vota resoluntur in negationem: Voueo, me nihil inhoneste acturum. Suar. l. 2. de voto, cap. 8. n. 5.

68
Matrimo-
nium ordina-
re non est
voti materia.

Matrimonium ordinari non est voti materia. Quia status continentiae melior, ac beator est teste Apostolo 1. *Cor.* 7. Trid. sess. 24. c. 10. si quidem animus à curis secularibus & carnis voluptatibus liberum magis expeditum reddit ad seruandum Domino, Palud. in 4. dist. 38. q. 2. defin. 5. & omnes. Excipe nisi persona aliqua ob corporis fragilitatem, ac inueteratam peccandi consuetudinem, adeo sit ad lapsum carnis prona, ut vitorum prudentum iudicio consultum ei sit, statum matrimonij amplecti. Bel- lar. l. 1. de Monach. c. 14. Azor. l. n. c. 14. q. 9. Moli. 10. 1. tr. 1. d. 149. Sanch. l. 2. de matr. d. 4. n. 7. Sotus l. 7. de iust. q. 1. a. 3. Verum si aliquis pietatis intuitu erga puellam pauperem, vel miserabilem nempe meretricem, votum edidit, se eam ducturum; obligatur voto, non quidem absolute, ut eam ducat: sed conditionate, si aliquam ducere velit, hanc ducat; seu ne aliam ducat, quam istam: ad quod etiam ab Episcopo potest compelli, si votum fuit publicum. Henric. l. 1. 2. cap. 6. n. 5. Philiar. 10. 1. de offic. Sacerd. p. 2. l. 3. cap. 17. num. 3. & alij.

CAPVT XI.

De Voti obligatione.

69
Quid voto
promissum sit,
plene et obli-
gatum in
Ecclesiastico
externo foro
potes ad id
compelli.

Fide est, teneri nos prestare, quod voto promittimus Isa. 19. *Colent eum in hostiis, & muneribus, & vota vouebunt Domino; & soluent.* Deut. 23. si nolueris polliceri, absque peccato eris: quod autem semel egressus es de labiis tuis, obseruabis. Imo etiam in externo Ecclesiastico foro vouens ad executionem potest compelli, si constat edidisse. l. 1. 2. & 3. ff.

de pollicit. cap. Quod super, de fide instrum. D. Tho. 2. 2. q. 189. a. 3. ad 1. Quia ad Ecclesiasticum iudicium officium impedire pertinet, ne grauius crimina committantur, cuiusmodi est Sacrilegia voti transgressio. Sylvest. v. *Votum* 2. q. 19. Angel. v. *Votum* 3. §. 2. 6. Sanch. l. 4. sum. c. 11. n. 49.

Obligatio voti ex genere suo grauis est, & sub lethali piaculo. Quia tendit ad fidelitatem Deo ex Religionis virtute prestandam. 1. Timot. 5. *Habentes damnationem, quia preliuam fidem irritam fecerunt.* Tamen ob materiam leuitatem efficitur levis obligatio, & sub veniali piaculo. v. gr. si aliquis se ter *Pater, & Ave* recitaturum vouerit. Quia votum est quasi priuata quædam lex, quam quisque sibi sponte imponit: adeoque eius obligatio ad modum aliarum legum est explicanda, ut ad eius grauitatem tum intentio ferentis obligationem, tum etiam materiam capacitatis requiratur. Sotus l. 7. de iust. q. 2. a. 1. Nauar. c. 12. n. 40. Sa. v. *Votum*, n. 15. Valent. 2. 2. q. 6. p. 4. Manu. 10. 2. sum. c. 99. concl. 3. Sanch. l. 4. sum. c. 12. n. 5. Tolet. l. 4. cap. 17. num. 10.

Votum in dubio interpretandum est secundum voluntatem & intentionem vouentis: quippe ex qua omnis vis, & mensura obligationis oritur. Si autem de vouentis intentione non satis constet, tum materia voti est inspicienda, & secundum eius naturam, & conditionem votum obseruandum. Quia quisque promittens praesumitur tali modo se obligari voluisse, sicuti rei promissæ natura postulat. Si vero etiam voti materia inspecta, de vouentis voluntate dubium maneat, tum interpretatio fieri debet secundum verborum, quibus vltus est proprietatem, vel potius communem, & vltatam acceptionem. Quia verborum proprietate, vel communi acceptione obseruata, neque materia voti repugnante, strictam potius, quam amplam voti interpretationem in dubio fieri conuenit. Caiet. 2. 2. q. 88. a. 2. Sanch. l. 1. de matr. d. 18. & l. 4. sum. c. 11. n. 29. Suar. l. 2. de iuram. c. 32. & l. 4. de voto c. 7.

Profecto circa tempus, quo vota implenda sunt: si dies, vel tempus praefinitum est, ut ultra aliud executio voti non differatur: eo elapso votum continuè est in culpa: & tanto quidem maiore, quanto diutius exequi vouens sine causa iusta moratur. Addo, si vouens praui- deat fore, ut tempore praefixo impedimentum incidat, debere eum ante exequi. Quia cum tempus praefixum sit tanquam terminus seu finis executionis differenda: si eo tempore votum impleri nequeat, debet ante illud tempus impleri: ne contra promissionem dilatio fiat ultra tempus praefixum. At si nullo definito tempore votum v. gr. eleemosynæ danda absolute factum fuerit: debet illud vouens exequi cum primam commode possit. Quia hoc commune est omni promissioni absolute & non limitate, ut statim obligatione pariat, & consequenter exequi debeat. Sanch. l. 4. sum. c. 11. n. 8. Suar. l. 4. de voto c. 14. n. 7. Valent. 7. 2. 2. d. 6. q. 6. p. 4. quaest. 1. n. 3. Sylvest. v. *Votum* 2. q. 1. Colligo ex Deut. 23. *Cum votum voueris Domino, non tardabis reddere: quia requirit illud Dominus Deus tuus: & si moratus fueris reputabitur tibi in peccatum.*

Certe obligatio voti personalis est adeo, ut solum vouens, & non alia persona obligetur. Quia obligatio voti & coniunctique promissionis personalis

ex